

REPUBLIKA E KOSOVËS/REPUBLIKA KOSOVA

OSNOVNI SUD GNJILANE - OGRANAK NOVO BRDO

Broj predmeta: 2022:142744

Dana: 15.11.2024

Broj dokumenta: 06495605

P.br. 130/22

OSNOVNI SUD U GNJILANU-OGRANAK NOVO BRDO, Opšte odeljenje, odsek za parnice, sudija Boban Aleksić, sa stručnim saradnikom Zvezdanom Milenkovićem, u pravnoj stvari tužioca-protivtuženog A. S. iz sela P., opština N. B. koga zastupa A. S., advokat iz G. protiv tuženog-protivtužioca S. M. iz G., koga zastupa R. Lj. advokat iz Gnjilana, u postupku po tužbi radi plaćanja duga po osnovu zajma odnosno u postupku po protivtužbi radi isplate zaostalih zarada I drugih davanja po osnovu radnog odnosa, vrednost spora po tužbi 1,000.00 evra odnosno po protivtužbi 1.120,95, nakon što je dana 05.11.2024 godine održao glavnu javnu raspravu, u pismenoj formi doneo i izradio dana 15.11.2024 godine

P R E S U D U

I. USVAJA SE u celosti kao **OSNOVAN**, tužbeni zahtev tužioca A. S. iz sela P., opština N. B., pa se obavezuje tuženi S. M. iz G., da tužiocu na ime neisplaćenog duga po osnovu usmenog ugovora o zajmu iz Oktobra 2019 godine, isplati iznos od 1.000.00 (hiljadu) evra u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude sa zakonskom kamatom od 8% od dana pravosnažnosti presude do konačne isplate, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

II. ODBIJA SE u celosti kao **NEOSNOVAN** protivtužbeni zahtev tuženog-protivtužioca S. M. protiv protiv tužioca-protivtuženog A. S. za isplatu zaostalih potraživanja iz radnog odnosa u iznosu od 923,86 evra za period od 01.10.2020 godine do 31.05.2023 godine sa pripadajućom kamatom.

III. OBAVEZUJE SE tuženi-protivtužilac S. M. da na ime troškova postupka isplati tužiocu-protivtuženom A. S. iznos od 530 evra sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti ove presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

O b r a z l o ž e n j e

Tužilac A. S. je preko svog ovalšćenog punomoćnika advokata A. S. Gnjilana, podneo tužbu dana 13.07.2022. godine, Osnovnom sudu u Gnjilanu, Ogranak u Novom Brdu u kojoj navodi da je u oktobru 2019 godine tuženom S. M., dao na zajam usmenim dogovorom iznos od 1000,00 evra radi kupovine automobila uz obećanje da će mu M. vratiti dug u roku od 3 meseca. Tužilac nastavlja da je ovako postupio budući da je bio poslodavac tuženom M. koji je kod njega, tužioca, radio na poziciji menadžera restorana. Kako dalje navodi tužilac na sednicama i u završnoj reči od 13.11.2024.godine, on i tuženi nisu sačinili pismeni ugovor o zajmu jer je između njih postojao odnos uzajamnog poverenja ali da su kao svedoci bili prisutni tužiočev brat A. S. i tužiočev brat od strica A. S. koje je tužilac u ovom postupku predložio za svedoke.

Kada su prošli rokovi za vraćanje duga, tužilac se više puta obraćao tuženom sa zahtevom za povraćaj duga I da ovaj nije osporavao postojanje obaveze ali se pravdao ekonomskim teškoćama. U narednom periodu, oktobra 2020 godine, tužilac je posumnjao da

tuženi zloupotrebljava njegovo poverenje prisvajanjem dnevnog pazara, zbog čega mu je raskinuo radni odnos I zbog čega je protiv tuženog iniciran I krivični postupak evidentiran u tužilaštvu I sudu pod brojem K.br. 59/20.

Budući da više nije imao kontakata sa tuženim, tužilac se obratio sudu sa tužbenim zahtevom u kome je zatražio da sud obaveže tuženog na povaračj duga sa odgovarajućom zateznom kamatom, predložio je dokaze za svoje navode I zatražio je isplatu troškova postupka.

Rešenjem Osnovnog suda u Gnjilanu, Ogranak Novo Brdo, broj 130/22 od 23.05.2023 godine, tuženom M. je bila dostavljena tužba na koju je njegov punomoćnik odgovorio u zakonom propisanom roku. U svom odgovoru, punomoćnik tuženoga je negirao osnvanost tužbenog zahteva budući da se tvrdnja o postojanju duga zasniva samo na izjavi dva svedoka I naveo je takodje da tužilac A.S. taj koji ima određene novčane obaveze prema tuženom u vezi čega će tuženi M. podneti protivtužbu.

Dana 16.06.2023 godine punomoćnik tuženog M. je sudu dostavio protivtužbu u kojoj je naveo da su tužilac i tuženi bili u odnosu poslodavac-zaposleni I da je tuženi stekao odgovarajuća novčana potraživanja iz radnog odnosa koje tužilac nije isplatio. Prema sadržaju protivtužbe, tužilac A. S. je bio u obavezi da tuženom isplati prekovremene radne časove u iznosu od 375 evra, naknadu za nesikorišćeni godišnji odmor u iznosu od 230,68 evra i iznos od 318,18 evra za dvadeset neplaćenih radnih dana što sve ukupno iznosi 923,86 evra odnosno 1,120,95 sa zaračunatom zakonskom kamatom od 8 procenata. Tuženi se obratio tužiocu sa zahtevom da mu isplati ova dugovanja što je ovaj odbio pri čemu je čak izrekao I pretnje zbog je tuženi inicirao pokretanje krivičnog postupka u kome je tužilac oglašen krivim I osuđen na novčanu kaznu u iznosu od 400 evra.

U svom protivtužbenom zahtevu, kao i u završnoj reči od dana 07.11.2024 godine, punomoćnik tuženoga je zatražio da sud obaveže tužioca da isplati svoje obaveze tuženome u iznosu od 923,86 evra sa pripadajućom kamatom, predložio je dokaze za svoje navode I zatražio je isplatu sudskih troškova.

U postupku utvrđivanja činjeničnog stanja, sud je zakazao raspravu za 04.07.2024 godine na kojoj su saslušani punomoćnici obe strane. Punomoćnik tužioca A. S. je izjavio da ostaje pri prvobitnom tužbenom zahtevu i da tuženi M. nije osporio potraživanje na strani tužioca ni u postupku posredovanja koje je u međuvremenu, pre ove rasprave, bilo održano u prostorijama Osnovnog suda u Gnjilanu, Ogranak Novo Brdo. Punomoćnik tužioca je takodje potvrdio da mu je bila dostavljena protivtužba tuženoga ali da ona nema nikakvog pravnog osnova budući da protivtužba odnosi na period od 01.10.2020 godine do 31.05.2023 godine kada tuženi M. više nije ni radio kod tužioca.

Punomoćnik tužioca je u ostalom delu svoje izjave ponovio navode iz tužbe dodajući da je protiv tuženog M. bio iniciran krivični postupak zbog zloupotrebe poverenja, da je u postupku utvrđivanja krivične odgovornosti, pored tuženog okrivljeno još jedno lice I da je upravo to lice predloženo od tuženoga kao svedok u ovom postupku.

Na istoj raspravi, u svom obraćanju sudu, punomoćnik tuženog je negirao istinitost tužbe navodeći da se priloženi dokazi više odnose na krivični postupak nego na sam dug. Punomoćnik tuženog je naveo da ostaje pri navodima u protivtužbi i kao dokaz je predložio da se saslušaju svedoci i izvrši uvid u presudu P.nr. 72/21 od 10.06.2021 godine doneta u krivičnom postupku vodjenom protiv tužioca zbog pretnji koje je izrekao tuženom. Punomoćnik tuženog navodi dalje da tužilac nije tuženom isplaćivao radne dane, prekovremeni rad, da mu nije omogućio korišćenje godišnjeg odmora, zatražio je da sud izvrši uvid u specifikaciju neisplaćenih radnih sati i druga novčana potraživanja kao I da se po potrebi angažuje veštak ekonomske struke koji će da utvrdi tačan iznos duga.

Na narednoj raspravi održanoj 27.08.2024 godine saslušan je tužilac A. S. koji je u svojoj izjavi naveo da je vlasnik mesare, restorana I farme ovaca a da je tuženi M. bio radnik u

njegovom restoranu. Tužilac dalje navodi da jula ili avgusta mesaca 2019 godine, pozjamio 1000 evra tuženom kome je bio potreban novac za kupovinu automobile uz obavezu tuženoga da mu isplaćuje 250 evra od svake plate. U to vreme kako izjavljuje tužilac, na snazi su bile mere protiv covid epidemije, država je davala pomoć od po 100 evra, tuženi je radio u sezoni, radio je prekovremeno I vikendom I tada je kao I svi radnici bio isplaćivan istoga dana. Neposredno posle pandemije tuženom je dat otkaz zato što je bilo primećeno da on, tuženi, i radnik G. N. potkradaju restoran o čemu postoji I video traka koja je prosledjena sudu pred kojim se protiv ove dvojice vodi krivični postupak. Tužilac dalje izjavljuje pred sudom da je jednom prilikom zaplenio vozilo tuženoga da bi ga obavezao da vrati dug ali da mu ga je vratio budući da je tuženom vozilo trebalo da majku vozi kod doktora. Na pitanje punomoćnika tuženog M., tužilac je odgovorio da ne zna tačno kolika je zarada tuženoga, da je on, tuženi iskoristio 21 dan godišnjeg odmora, da prema tuženom nema nikakvih dugovanja kao I da mu nije poznato kako je tuženi došao do specifikacije o navodnim potraživanjima iz radnog odnosa.

Na ovoj raspravi saslušan je u svojstvu svedoka A. S., koji je naveo da kod tužioca radi poslednjih 6 godina na poslovima radnika u šanku. Svedok je potvrdio da mu je poznato da je tužilac tuženom pozajmio 1000 evra, da je tuženi kupio auto I da to znaju svi ostali radnici iz razloga što im je to rekao sam tuženi koji je posle dan-dva došao na posao sa kupljenim "Golfom – 2". Nakon 7-8 meseci, oktobra 2000, kako dalje navodi svedok, tužilac je tuženog uhvatio u navodnoj kradji I prijavio ga policiji zbog čega je tuženi I dobio otkaz zajedno sa radnikom G. N..

Na narednoj raspravi održanoj 05.11.2024 godine u vezi navoda u tužbi i protivtužbi, saslušani su svedoci predloženi od strane tuženog I to njegova supruga A. M. I G.N. sa kojim je tuženi radio kod tužioca.

Svedok A.M. je potvrdila da je njen suprug odnosno tuženi, radio u restoranu "Labinoti" u selu Pasjaku do 20.10.2020 godine, da je bio u radnom odnosu otprilike 3 godine I da mu je zarada u visini od 350 evra mesečno bila isplaćivana "na ruke", odnosno u gotovom novcu. Svedok dalje navodi da tužilac u postupku nije njenom suprugu isplatio naknadu za godišnji odmor za 2020 godinu, nije mu isplatio 20 radnih dana u oktobru i prekovremeni rad u period jul-avgust što sve ukupno iznosi ukupno negde od 900 do 1000 evra. A. je potvrdila da je tužilac njenog supruga oterao sa posla 20 oktobra 2000 godine bez prethodnog upozorenja. U svojoj izjavi A. je navela da je njen suprug pozajmio 1000 evra od tužioca A. S. I da mu taj novac nije vratio. Na pitanje suda, A. je potvrdila da je njen suprug za pozajmljen novac kupio auto marke "Golf - 2", da se protiv njenog supruga vodi postupak u tužilaštvu po prijavi A. S. kao I da ih je A. vise puta zvao telefonom i uz pretnje tražio da mu se vrati dug.

Drugi saslušani svedok na ovoj raspravi, G. N., je naveo da je radio kod tužioca A. S. od 2018 godine do 2020 godine zajedno za tuženim M.. Svedok je potvrdio da je isplata zarade vršena u gotovini i da A. S. nije isplatio M. za 20 radnih dana, 75-85 prekovremenih časova rada, da nije vršio uplate za "Trust" kao i da ukupan dug tužioca prema tuženom iznosi oko 1000 evra. Svedok dalje navodi da su radili osmočasovno radon vreme ali da se na poslu često ostajalo I duže, da to nije bilo isplaćivano kao I da nije postojala precizna evidencija dolaska I odlaska sa posla. Svedok je takodje potvrdio da je tuženi M. uzeo od A. S. 1000 evra na zajam radi kupovine automobila a na pitanja punomoćnika tužioca u vezi postupka koji se protiv njega I tuženog vodi u tužilaštvu zbog pronevere, odbio je da odgovara.

U toku ove rasprave saslušan je tuženi u postupku S. M. koji je ponovio navode iz svoje protivtužbe odnosno da je kod tužioca radio 3 godine, da mu nije bila plaćena nakanada za neiskorišćeni godišnji odmor, za prekovremeni rad u trajanju od tri meseca kao I za 20 radnih dana u oktobru mesecu 2020 godine. M. je potvrdio da je od tužioca uzeo na ime zajma iznos od 1000 evra i da je postojao dogovor izmedju njih da tužiocu isplaćuje taj iznos tako što će

mu se odbijati od naknade za prekovremeni rad. Tuženi M. je dalje naveo da nije imao potpisan ugovor o radu sa tužiocem, da je isplata zarade vršena u gotovini a da su bili prijavljeni da su u random mesecu samo dva meseca, u vreme pandemije kada im je zaradu isplaćivala Vlada Republike Kosovo. U završnom delu svoje izjave M. je naveo da je za pozajmljeni novac kupio automobil "Golf-2", da je trebalo da poravnaju međusobne finansijske obaveze ali da je tužilac to odbio.

Sud je za pravilnu i potpunu procenu činjeničnog stanja u ovom pravnom pitanju u postupku dokazivanja spornih činjenica medju strankama izveo je dokaze I izvršio uvid u sledeću dokumentaciju I isprave:

- tužba od 13.07.2022.godine.
- protivtužba od 16.06.2023. godine,

-Optužnica broj PP II nr. 1853 od 06.11.2020 godine, sačinjena od strane Državnog tužilaštva, Opšte Odeljenje u Gnjilanu, ovaj dokument navodi da se S. M. i G.N. sumnjiče za krivično delo zloupotrebu poverenja iz člana 330 stav 1 u vezi sa članom 31 Krivičnog zakona Kosova, obrazloženje optužnice navodi da postoji osnovana sumnja da je su okrivljeni počinili krivično delo u poslovnom objektu - restoranu, čiji je vlasnik A. S.,

-Zapisnik od 26.10.2020 godine sačinjen u Direkciji Regionalne policije u Gnjilanu u vezi saslušanja tužioca A. S., u ovom dokumentu tužilac se izjasnio o postojanju osnovane sumnje da su S. M. i G. N. počinili krivično delo zloupotrebe poverenja radeći u njegovom restoranu u selu Pasjaku,

-Lista zaposlenih u restoranu „Labinot,, izdata od strane Poreske administracije Kosova za period 2020 godine. Ovaj dokument navodi tužioca A. S. kao poreskog obveznika i vlasnika firme „Labinot,, pobraja sve zaposlene u preduzeću kao i isplate koje su im vršene na ime zarade u toku 2020 godine. Prema sadržini ovog dokumenta, tuženi S. M., u 2020 godini nije ostvarivao zaradu za januar i februar mesec a zatim i za period avgust-decembar, isti dokument navodi da su mu u 2020 godine izvršene isplate za period mart-jul,

-Odluka o raskidu ugovora o radu od 21.10.2020 godine kojim je tužilac, u svojstvu odgovornog lica u preduzeću „Labinot,, raskinuo ugovor o radu zaključen sa S. M., zaposlenim na radnom mestu konobara,

-Lista neisplaćenih potraživanja po osnovu radnog odnosa za period od 01.10.2020 godine do 31.05.2023 godine, lista je podneta sa protivtužbom S. M. kao dokaz da tužilac prema njemu nije ispunio svoje novčane obaveze. Ovaj dokument navodi da tuženi S. M. potražuje od tužioca 455 evra na ime prekovremenih časova provedenih na radu, 279,89 evra na ime neplaćenog godišnjeg odmora i 386,06 evra na ime neplaćnih 20 radnih dana što sve ukupno iznosi 923,86 odnosno sa kamatama 1,120,95 evra.

- Predsuda broj P.nr. 72/2021 od 10.06.2021 godine doneta u krivičnom postupku, od strane Osnovnog suda u Gnjilanu, prema sadržini ove presude tužilac u postupku, A. S. je bio osuđen na novčanu kaznu od 400 evra zbog krivičnog dela pretnje iz člana 181 stav 1 Krivičnog zakona Kosova, presuda navodi da je oštećeni u postupku je S. M., tuženi u ovom postupku,

-Izvršen je uvid u zapisnike, lična dokumenta učesnika u postupku, ostale podneske koje su učesnici dostavljali sudu,

Nesporne činjenice medju strankama sud je potvrdio i čitanjem napred navedenih pisanih dokaza čiju sadržinu nije osporila ni jedna od strana u sporu i prihvatio ih je kao istinite iz razloga što predstavljaju verodostojnu ispravu u smislu člana 329.1 Zakona o parničnom

postupku koji navodi da "Spis koji je izradio u određenoj formi državni organ u okviru svojih nadležnosti, kao i spis koji je u takvoj formi izradilo preduzeće ili druga organizacija u vršenju javnih ovlašćenja koja su joj poverene zakonom (javni dokumenat), dokazuje njegovu tačnost koja se potvrđuje ili određuje u njemu" kao i da ni jedna strana u postupku kao ni njihovi punomoćnici nisu dokazali suprotno u odnosu na ono što je u ispravama bilo navedeno.

Nakon hronološki provedenog postupka, pregledom radnji i dokaza izvedenih u postupku, zahteva i predloge tužioca, sud je ocenio svaki dokaz pojedinačno i sve zajedno, na osnovu odredbe člana 8 Zakona o parničnom postupku (03/L-006) u sklopu jedinstvenog dokaznog postupka, došao do zaključka da se u ovom građanskom sporu treba odlučiti kao u izreci presude, iz sledećih razloga:

Sva priložena dokumenta, izjave stranaka kao i izjave svih saslušanih svedoka jasno ukazuju da je tuženi S. M. jula ili avgusta meseca 2019 godine, zatražio od svog poslodavca, tužioca A. S., vlasnika preduzeća "Labinoti", iznos od 1000,00 evra, na ime zajma, radi kupovine polovnog vozila "Golf -2". Stranke u svojim izjavama na raspravama pred sudom su bile saglasne da je bio postignut i dogovor oko dinamike i načina otplate duga odnosno da je odgovarajući iznos u intervalu od nekoliko meseci trebalo da bude odbijan od mesečne zarade tuženoga M. Dokazni postupak sproveden od strane suda dalje ukazuje kao nesumnjivim da je tuženom u mesecu oktobru 2020 godine bio raskinut radni odnos od strane tužioca odnosno poslodavca A. S. sa obrazloženjem da je zloupotrebio poverenje u radu sa poverenim sredstvima kao i da do okončanja ovog postupka tuženi tužiocu nije vratio pozajmljenih 1000 evra. Ovakav zaključak proizilazi iz izjava stranaka u postupku, priložene dokumentacije i izjava svih saslušanih svedoka. Izjave svih učesnika u postupku su međusobno neprotivrečne sa zanemarljivim odstupanjima u pogledu datuma i detalja koji nisu bili od značaja u pogledu procene osnovanosti tužbenog zahteva što zajedno sa drugim dokazima jasno ukazuje da je tužbeni zahtev A. S. osnovan.

Shodno svojim procesnim obavezama, sud je uzeo u razmatranje i navode prezentirane od strane tuženoga M. a koje je on izneo u formi protivtužbe odnosno protivtužbenog zahteva. Tuženi M. kao protivtužilac naveo da mu tužilac odnosno sada protivtuženi A. S. nije podmirio potraživanja iz radnog odnosa, da mu nije isplatio odgovarajuće iznose za prekovremeni rad, da mu nije isplatio naknadu neiskorišćeni godišnji odmor i da mu nije isplatio zaradu za 20 radnih dana. Ukupni dugovani iznos po svim ovim osnovama i tužbeni zahtev M. je opredelio na 923,86 evra odnosno sa kamatom 1,120.95 evra. Kao dokaz za ove svoje navode tuženi-protivtužilac M. je u toku postupku predložio saslušanje dva svedoka i priložio je tabelarni prikaz potraživanja čija je sadržina već detaljno opisana u obrazloženju ove presude, u delu koji se odnosi na pismene dokaze koje je sud razmatrao pri donošenju odluke. Tužilac-protivtuženi A. S. je negirao postojanje ovog duga navodeći i u podnescima i u izjavi pred sudom da je restoran uredno registrovan u Poreskoj administraciji Kosova, da su tuženom-protivtužiocu bile plaćene dnevnice za rad, da M. nije imao prekovremenih časova kao i da je iskoristio svoj godišnji odmor u trajanju od 21 dan.

Suprotno izjavama o osnovanosti tužbenog zahteva, izjave svedoka u pogledu osnovanosti protivtužbenog zahteva nisu konzistentne. Svedok A. S., koji je takodje u radnom odnosu kod tužioca-protivtuženog A. S., je na raspravi od 27.08.2024 godine izjavio da je restoran radio bez prekida u punoj sezoni i da je S. izvršavao sve obaveze prema zaposlenima, nekada u novcu ili u slobodnim danima, čime je svedok sugerisao da su tuženom-protivtužiocu M. morala biti isplaćena sva potraživanja iz radnog odnosa. Suprotno tome, druga dva svedoka koja su bila saslušana na predlog tuženog-protivtužioca M. – A. M. i G. N., su ovo negirali navodeći precizno vrstu, osnov potraživanja i iznose koje je tužilac navodno dugovao M..

Sud je pažljivo analizirao izjave svih učesnika u postupku i na stavu je da navodi A. M. i G. N. ne mogu da se uzmu kao indikator osnovanosti protivtužbenog zahteva. Svedok A. M. je u završnom delu svoje izjave označila kao izvor svojih saznanja o predmetu protivtužbe

činjenicu da je sa tuženim-protivtužiocem M. u braku 18 godina I da o njemu zna najviše. Očigledno je da je ona do svojih saznanja o osnovanosti protivtužbenog zahteva došla posrednim putem, iz razgovora sa svojim suprugom, ona nije zaposlena u preduzeću tužioca-protivtuženog i nije imala niti je mogla imati uvid u egzaktno računovodstvene pokazatelje o postojanju I osnovanosti potraživanja na koje pretenduje njen suprug. Ovo, po oceni suda, njenu izjavu čini tendencioznom zbog čega njen iskaz nije mogao ni da bude uzet kao pouzdan osnov za definisanje činjeničnog stanja I ocenjivanje osnovanosti protivtužbenog zahteva.

Slično tome, sud nije mogao da uzme kao pouzdan dokaz ni iskaz svedoka G. N.. On je u svojoj izjavi pred sudom objasnio organizaciju rada kod tužioca-protivtuženog S. i naveo je da je tuženi-protivtužilac M. imao nenaplaćenih potraživanja iz radnog odnosa. On međutim nije pojasnio kako je došao do tih saznanja, što, kao I u slučaju prethodnog svedoka, ukazuje da se njegova izjava zasniva na posrednim izvorima a ne na kredibilnim računovodstvenim podacima.

Tuženi-protivtužilac M. je kao jedan od dokaza za osnovanost svog protivtužbenog zahteva podneo I tabelarni prikaz svojih potraživanja iz radnog odnosa. Ovaj dokument obuhvata potraživanja nastala u period od 01.10.2020 godine do 31.05.2023 godine. Tabelu je verovatno sačinio sam tuženi-protivtužilac I kao osnov za obračun su navedeni nenaplaćeni prekovremeni časovi, neisplaćeni radni dani I kamata. Ukupan iznos na koji glase ova potraživanja iznosi 923.86 evra I on je naveden I u protivtužbenom zahtevu s tim što je ovom tabelom obračunata I kamata po osnovu čega ukupan dug iznosi 1,120.95 što je iznos koji je u uvodnom delu protivtužbe naveden kao vrednost predmeta spora. Sud međutim zapaža da su svi učesnici u postupku uključujući i sve saslušane svedoke saglasni u svojim izjavama da je tuženom-protivtužiocu M. prestao radni odnos kod tužioca oktobra 2020 godine što znači da u period od oktobra 2020 do 30.05.2023 godine na koji se odnosi priložena tabela, on nije mogao imati nikakvih potraživanja iz radnog odnosa jer nije ni bio u radnom odnosu. Sud u ovom delu presude smatra za potrebnim da napomene da tužbeni odnosno protivtužbeni zahtev za ostvarivanje prava na novčanu naknadu iz radnog odnosa mora biti jasno I precizno definisan. U tom smislu, lice koje u sudskom postupku pretenduje na neki novčanu iznos, u obavezi je da prezentira pouzdane dokaze za svoje tvrdnje. Ovo podrazumeva obavezu da se sudu stave na uvid verodostojne knjigovodstvene isprave, javne isprave, evidencioni ili računovodstveni podaci sačinjeni u odgovarajućoj formi što protivtužilac očigledno propustio da učini na procesno prihvatljiv način I zbog čega sud njegove predložene dokaze nije mogao da uzme kao pouzdan osnov za usvajanje protivtužbenog zahteva.

Imajući u vidu ovako definisano činjenično stanje kada je reč tužbenom zahtevu, sud se, u regulisanju ovog spora, poziva najpre na član 567, stavu 1 Zakon o obligacionim odnosima (Zakon br. 04/Z-077) koji definiše ugovor o zajmu kao pravni posao u kome ‘ obavezuje se zajmodavac da preda u svojinu zajmoprimcu određenu količinu novca ili kojih drugih zamenljivih stvari, a zajmoprimac se obavezuje da mu vrati posle izvesnog vremena istu količinu novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i istog kvaliteta.’ Dalje, član 572, istoga zakona, u stavu 1 navodi da je ‘Zajmoprimac je dužan vratiti u ugovorenom roku istu količinu stvari, iste vrste i kvaliteta.’ Odnosno u stavu 2 istoga člana da ‘Ako ugovarači nisu odredili rok za vraćanje zajma, niti se on može odrediti iz okolnosti zajma, zajmoprimac je dužan vratiti zajam po isteku primerenog roka koji ne može biti kraći od dva (2) meseca računajući od zajmodavčevog traženja da mu se zajam vrati.’

Polazeći od činjenice da je u sudskom postupku nesumnjivo utvrđeno da je tužilac A. S. dao u zajam tuženom S. M. 1000.00 evra, da tuženi ovaj iznos I pored vise upozorenja nije vratio, shodno gore citiranoj regulativi iz Zakona o obligacionim odnosima, sud je doneo odluku kao u tački I. dispozitiva ove presude, odnosno, obavezao je tuženog M. da dugovani iznos vrati uz potencijalno uračunavanje zatezne kamate.

Sud je u prethodnim delovima obrazloženja izneo svoje vidjenje činjeničnog stanja u odnosu na navode iz protivtužbe, pa se u regulisanju ovog spora, poziva na član 319 stavu 1 Zakona o parničnom postupku (Zakon br. 03/L- 006) koji navodi da "Svaka stranka u parnici je dužna da dokazuje činjenice na kojima zasniva svoje zahteve i ciljeve." odnosno član 8 stav 1 istoga zakona koji navodi da "Koje će se činjenice smatrati dokazanim, a koje ne, odlučuje sam sud na osnovu pažljive i savesne procene dokaza, ali i na osnovu rezultata celokupnog procesuiranja." i najzad na član 322 stav 1 istoga zakona prema čijoj sadržnini "Ukoliko sud na osnovu dobijenih dokaza ne može sa sigurnošću da potvrdi neku činjenicu, o postojanju činjenice će zaključiti primenjivanjem pravila o teretu dokazivanja". Budući da je sud na stavu da protivtužilac nije pružio uverljive dokaze o osnovanosti svojih navoda, doneo je odluku kao u tački II. dispozitiva ove presude odnosno odbio je protivtužbeni zahtev kao neosnovan.

Sud je prilikom odlučivanja I donošenja odluke cenio I sve ostale navode I predloge parničnih stranaka I njihovih punomoćnika-zastupnika, kao I ostale izvedene dokaze, pa je, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje I zauzeto pravno stanovište, našao da su isti bez uticaja na drukačije presudjenje ove pravne stvari.

Troškovi postupka su određeni prema članu 452. stav 1. Zakona o parničnom postupku, po kome stranka koja gubi parnicu dužna je da naknadi troškove postupka protivnoj strani, gde su u konkretnom slučaju obračunati troškovi za u iznosu od 530 evra i to – 104 evra za sačinjavanje tužbe, 21 evra za taksu, 405 evra za tri održana ročišta.

OSNOVNI SUD U GNJILANU – OGRANAK NOVO BRDO
P.br.130/22 dana 15.11.2024 godine

Sudija,
Boban Aleksić

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude može se izjaviti žalba Apelacionom sudu u Prištini, u roku od 15 dana, od dana prijema pismenog otppravka ove presude, u dovoljnom broju primeraka, preko ovog suda.